

Április

Április 1. A felejtésnek meglesz majd az ára, jegyzem föl elveltelt versmondatoknak, mielőtt, írj és mondd, végleg elfelejtem.

Április 2. *Miközben szép, azért, ha belegondolok, hogy kiket szerettünk korábban, egy kicsit azért riasztó is, hogy ennyire tetszünk egymásnak,* gondolom, de valahogy aztán elfelejtem megírni valakinek még délután, mielőtt, pár órán belül kicsinyég ki is ábrándulok, hogy aztán a szórakoztató merengés maradjon, melyik volt a slusszpoén, a mondat elfelejtése vagy későbbi eszembe jutása.

Április 3. Kiválni egy szerkesztőségből, ahova az induláskor engem fennállásom kezdete (babakorom) óta jól ismerő szerkesztő barátom, jóakaróm, még tizenhét évesen legelső cikkemet közlő, utamat azóta is közelről figyelő, egyengető mentorom hívott, négy és fél boldogan végigdolgozott év után nehéz, tompa, kótyagos érzés, mint két gyors fröccs utóérzete egy nyári délutánon, Budától Pestig hazafelé, verőfényben és fáradtkás, de édesbús elégedettséggel, csipet boldogsággal, hogy a barátság átível a közös munka időszakán, s mint Lenin, élt, él és élni is fog, jóval az intézményes keretektől függetlenül is.

Április 4. „– Nekem ez nem hiányzik / – De persze úgy általában mi hiányzik? / – Hát, igen” – filozofálgatunk két-három órával a nyári Apokrif-számot összebarkácsolni még csak kezdő értekezlet után, két-három perccel a tavaszi szám bemutatója előtt, az Írók Boltja közönségének soraiban rejtőzve mi másról, a hiány episztemológiájáról, s ki mással, atyai jóbaráttal, F. Z.-vel.

Április 5. „I miss the comfort in being sad”, hogy stílszerűen idézzem az épp ma huszonöt éve elhunyt rocksztárt, kamaszkorom idolát, hát nagyjából így hathat, ahogy épp pozitív csalódást okozok rég látott barátomnak, a kedves („mellesleg” képzőművész és pszichológus) íróársnak azzal, hogy bármennyire megijeszt is, azt hiszem, egészen boldog szakaszát élem épp az életemnek, így diagnosztizálgatunk engem, őt, közös ismerősöket, ahogy lassan koraestébe fordul a délután, ülünk a Trefort kertben, kávé iszunk, köröttünk fák mindeütt.

Április 6. Úgy látszik, tartozhattam a mai nappal az ördögnek (ő meg, mondjuk, akkor már még többel nekem), ma három faltól falig zsúfolt program lakmározta volna utolsó szabadúszó napjaim csekélyke megmaradó hányadát, de az elsőt (utolsókat rugó laptopom szervizbe adását) inkább kihagytam, hogy el ne kessek a másodikról, ami viszont egy rejtélyesen eltűnt kulcs okán meghíúsult, így hát, miután amennyire lehetett, megvizsgáltam a rakoncátlan kulcs vigasztalhatatlan gazdáját, cserébe legalább értesülök róla, hogy ma állítólag milyen csini vagyok (a teljes lakosság szempontjából azért nem feltétlenül reprezentatív női adatközlőm szíves szóbeli közlése alapján), s midőn ezt írom, már izgatottan várom, hogy estére kirúgja magát az összegyűródött idő, és elérkezzen a nap amúgy is fénypontnak szánt része, s két jóbaráttal alkalmi talján béközéppé változhassunk a festői Krisztina körút időn túli békéjében, igaz, ha úgy nézzük, szimbolizálva kortársi életünk sajnálatos közéleti megosztottságát, hárman három felé szurkolva a Juve-Milan rangadón (L. várhatóan semleges lesz), de, ha meg úgy tetszik, a békés egymás mellett szurkolás liberális idilljéhez is modellt ülve akár.

Április 7. Szomorú (vidám?) vasárnap három így együtt már rég nem üldögélő barát beszélget egy padon, mint egy egyetlen koncertre újra összeállt rockbanda, nem is öreged-

tek vésszen sokat, bár majd egy óráig tart felidézniük, hogy is hívták a Szomszédok léha erkölcsű újságíróját (Stefi, amúgy).

Április 8. Az egész nap valami megmagyarázhatatlan, tompa melankóliában telik, talán a bizonytalan eső az oka, néha kicsit eleredget, majd megtorpan, mint bennem a szégyenérzet, hogy bár csupa-csupa jó dolog történik velem, hetek óta ma először mintha nem hatna már az összespájzolt öröm – és ez így menne, de a szervizben kiderül, hogy várhatóan csak minimális szerelésre szorul a laptopom, hazafelé egy véletlen találkozás okán közeli jóbaráttal kávézom, kapom a hírt, hogy bár idén nem is reméltem, két verssel is szerepelek a Szép versekben, Vass Norbi első novelláskötete pedig, az elfogódott szerkesztő (én) nagy öröme szerencsés koraszüléssel már ki is jött a nyomdából, csak a gyanúm ne növekedne folyvást, hogy túl sok és túl monoton nekem ennyi jó dolog, akárhogy nézem, akármily óvatosan merem is csak beleélni magam, valahogy minduntalan azt súgja lelkem realistábbik fele, ez az ellenszenves kisördög, hogy meglásd, nem lesz ennek jó vége – a nap vége talán a legszebb elképzelhető búcsú a szabadúszó élettől, a Duna-parti naplemente sem semmi, de a felkiáltás, miszerint „úristen, felkapcsolták a fényeket!”, a beszélgetés ingadozása a közt, hogy hogyan lehet beleszeretni egy városba vagy egy másik emberbe, a spontán denevérészlelés (ami közben lehet, hogy rigó), ahogy a szívszorítóan bájos vallomás is, hogy, idézem: „sosem tudtam elképzelni, milyen lehet azoknak a lányoknak, akiket beleírnak ilyesmikbe, aztán megjelenik, és elolvassák”, mindez a már giccsbe hajlóan szép esti fényekkel vetekedve felteszi a pontot az i-re, egyébként hát ilyen, üzenem a nyári Pannon Tükör egyik olvasójának, hogy kedves T., remélem, nem rossz érzés, mert hogy pont ilyen, látod, beleírtalak.

Április 9. Szabadúszó életem utolsó napján érkezik a hír, hogy az NKA támogatta kiadóm, a Prae.hu éves kiadói programját, benne a még 2011 elején elkezdett nagyregényemmel, amit hat és fél év után fejeztem be 2017 nyarán, s az immáron véglegesített kéziratot idén év elején adtam le a kiadónak, erre nincsenek szavak, csak arra tudok gondolni, hány és hány viszontagság után, hányszor és hányszor tűnt úgy, hogy vagy befejezni vagy megjelentetni nem leszek képes, hogy az életemből hány éven át éltem ebben a műben, s a nagyobbik részében úgy tűnt, hiába, és azok kedvességére, akik mindvégig kitartottak mellettem, biztattak, vigasztaltak, tartották bennem a lelket, és hogy milyen kevés és mégis a legtöbb, mi mondhatok nekik is csak annyi, hogy *nagyon köszönöm*.

Április 10. Az első napom főállású kiadványszerkesztőként, a fejem egy zsibvásár és egy bolhacirkusz halmazmetszete, annyi frissen kapott információ zúdul rá, de amint már konkrét szöveggel dolgozom, mint a vízbe visszaeresztett hal, boldogan lubickolgotok.

Április 11. Munka közben nincs költészetnap, csak megoldandó feladatok, korrektúra és szerkesztés, egy szorosra fogottan gyors fröccs a barátokkal, és a másodperc tört részeiben folyton-folyvást felrémlő gondolatok a néhai Bárdos Lászlóról, egykori témavezetőmről, talán mondhatom, barátomról, akitől ezekben a napokban olyan jó volna tanácsokat kérni, vagy legalább hallani együttérző, kedves és mindig megnyugtató hangját.

Április 12. Valami szinte véletlen mágnesezés rendezte vasreszelék gyanánt, észrevétlen megeltem a ritmust új munkahelyemen töltött harmadik napomon, hirtelen elkezdem otthon érezni magam, és az első két nap mélyvízéretű pánikja valami óvatos optimizmusba úszik át, jó érzéssel, de azért a hétvége lelkes várásával is telik ez a pont jó mértékig, jó értelemben fárasztó péntek, mosoly az arcon, zötyögök haza a busszal, belül pedig a(z úgy tűnik, jól végzett munka) elégedettsége ciripel.

Április 13. „Ez a véccé”, torpant meg a mondat, ahogy határozott bonvivánléptekkel, akár egy kelekótya díszhuszár, megindulok a vélt kijárat felé, Orbán Julinál tett látogatásom végeztével, zavarban vagyok, naná, jövök rá, egyébként mindig, de ezúttal különösképp, elvégre milyen furcsa és közben, remélem, szép dolog is, hogy néhai férje életművének

leendő monográfusa vagyok, izgulok, nehogy csak egyszer is, mint magamban folyvást, ténylegesen csak úgy hetykén, Ottónak hívjam az általam nem is ismert zsenit, akit mégis, önkényesen egyik legközelebb barátomként tartok számon már régóta – mikor épp közel járnék egy ilyen malórhöz, Juli a legszebb mondható mondattal nyugtat, „De hiszen ismered”, mondja, s kicsit, belül valóban megnyugszom, mielőtt még jobban zavarba jövök, és majdnem a vécé felé indulok haza.

Április 14. Még bőven tanulom, milyen immáron csak másodállásban lenni főszerkesztő, vasárnapra tolódott az egész heti apokrifos munkavégzés, mire elkészülök, már jócskán kések a randiról, nagy szerencsémre az egyik nevén inkább nem nevezendő pályatárs vélhetően bűnrössz verseibe belefeledkező lány is, megment tehát a felsüléstől, hogy Orbán Ottót idézzem, „a költészet hatalma”.

Április 15. Ma öt párhuzamos feladatot végzek a munkahelyemen (eredményesen), nem panasz, inkább dicsekvés gyanánt mondom, reggel, indulás előtt még elküldök egy novellát az *ÉS*-nek, pár percig böcsülettel dolgozó ember mellett kicsit azért újra írónak is érzem magam, hazafelé a buszon már szinte azzal az érzéssel mosolyodok el, hogy egész szépek, rendesek a dolgok, akkor talán még sincs vége a világnak – elhamarkodtam; mire hazaérek, ég a Notre-Dame.

Április 16. Jelszavaink valának, ki mással, naná, családomként szeretett, régi barátommal, hogy „Kettős teher / s kettős kincs”, elvégre már egy egész szezon óta követjük hőn szeretett, zebramezes pancsereim vergődéseit, s míg (rossz) szokásuk szerint futballra nyomokban sem emlékeztető módon, akár egy végelgyengült fingás, elszelelnék az Ajax ellen, adja magát a téma, mi másról, a lúzerek iránti vonzalomról beszélgetünk, s bennem a hűség és a szeretet filozófiai közelítései munkálnak belül: elvégre hol van már hőn szeretett csapatom, minden idők legjobbjaival, Alex Del Pieróval, a legnagyobb kapussal, Gigi Buffonnal, ésatöb-bi ésatöb-bi, ez a mostani, gusztustalanul lusta és motiválatlan banda, akik évi egyszer-kétszer, ha jól játszanak, akkor is inkább csak pimaszság gyanánt, épp csak felvillantva, hogy ha akarnának, akár tudnának is, szóval mindez már hírből sem emlékeztet a Juventusra, és én mégis nekik szurkolok, őket szeretem, s ebből a végtelen szeretetből jön a végtelen düh, amivel bosszankodva csepülöm őket, mert hát talán ilyen ez, tudniillik a szeretet, vagy hát, lehet, csak nekem, hogy amikor minden rendben van (de hát mikor volt?!, atyaég!), szép és jó, de mikor nincs, akkor mutatkozik meg csak igazán – hosszú évek óta értek meg ebből a gyermeteg majomszeretetből mind többet magammal kapcsolatban, immár életem hosszabb részét töltöttem juveninóként, mint nem, sosem volt másik csapatom, s az emberekkel is valahogy így van ez nálam, még ha eleddig túl sokan nem is tudtak a bajban is megszeretni, azért milyen szép, mikor igen – egy-két érdektelenebb bajnoki még hátra van idénről is, aztán jövőre innen folytatjuk a szezont elmaradhatatlan szurkolótársammal, jóban-rosszban, máshogy nem is érdemes.

Április 17. Az aggodalmasan közelítő mai nap az aggodalom apropójával kezdődik, munkaalkalmassági orvosi vizsgálattal, mely alatt úgy érzem magam, mint rémálmokban a vizsgára nem készülő rossz tanuló vagy a látszólag rutinok mián szervizbe küldött számítógép, amiről aztán kiderül, hogy súlyos processzorhibája van, nem kellett volna bolygatni az áldott tudatlanságot (jut eszembe, a valóságban pont fordítva történt: súlyosan elromlott-nak tűnő gépem, mint kiderült, bagatell kis hibáját egy rutineljárás hozta helyre, s azóta is köszöni, jól van), holott kár volt az izgalomért, olyan alkalmas vagyok, mint a makk vagy egy jól karban tartott csataló, minden eredményem pont jó, bár az azért vicces fejlemény, hogy hivatalos dokumentumom záradéka szerint munkára alkalmas vagyok, de lehetőleg azért inkább *szemüveg* viselete mellett, csak aztán otthon ne felejtsem egyszer – az este pedig időtlen idők óta a legjobb estém, egy új, de annál régebbinek ható, bensőséges érzetű ismer-

retségnek hála, nem is tudom, mióta nem volt, hogy még hullafáradtan is belefeledkezzek a bárkivel töltött időbe, köszönöm, L., gondolom, s üdvözült itthoni hálámba valamelyik szomszéd házból valami Michel Bublészertől, gejl giccsszving tompa hangjai keverednek, talán csak pár olyan nap adathat az életben, amelyik estéjén még ez is jólesik, bágyadt, boldog fáradtságban mosolygok, lassan feküdni is kell, s azon kapom magam, hogy egy ideje már sem álmatlanságtól, sem rémálmoktól, de még a mindenkori következő naptól sem szorongok, csak aztán jó dolgomban el ne bízzam magam, nehogy sok legyen a jóból, inkább legyen csak, lehessen még egy darabig épp ennyi, épp elég, ezt azért még rémisztő csak így, lekopogás meg a megtorlás félelme nélkül kijelenteni, de boldog vagyok, and „I'm feeling good”, bazsalyogja a tompa utcahang édeskés szvingje, s mint valami cruisehajó bódult utasa, tovahullámszóval a rég várt, vidáman ciripelő kis belém költözött nyugalommal, hogy bárhogy is legyen holnap, most jó, épp jó – és ez bizony nagyon jó.

Április 18. A húsvét előtti utolsó munkanapon ólomlábban vánszorog az idő – és sajnálatosan a céges szerver feltöltési sebessége is, a szabadság nem hogy, mint dukálna, előbb, hanem (említett szerver miatt) félórával később kezdődik, de a rég halasztgatódó esti pingpong legalább kárpótol, még ha gigászi ellenfelem, Laci egy hajszállal is, de legyőz az utolsó meccs hosszabbításában, házi író-pingpongligánknak ez alkalommal csak két nyamvadt pont híján nem lettem heti bajnoka, de megfogadom: egy hét múlva revánst veszek.

Április 19. A nagypéntek kisebbik fele az Apokrif nyári számának lapzártájával, nagyobbik fele azért pihenéssel telik – nem is lehetne ideálisabb.

Április 20. „Hát te hülye vagy”, röhög föl egy ponton hű szurkolótársam, miután megnéztük, ahogy a Juventus bezsebeli a bajnoki címet, én pedig épp valami zavarosat ecsetelek a kulturális és szociális identitásaim összehangolásáról, előtte lelkes kuktaként segédkezem sütit készíteni, még korábban pedig kedves angol költőbaráttal, a gólyák és rétesek szakértő ismerőjével vonunk sajnálatosan hervasztó közéleti párhuzamokat a közt, hogy Magyarország és Anglia hogyan nem teljesít jobban; de a jókedvünk azért töretlen, vidáman telik a húsvét szombat.

Április 21. Folytatólagos lapzártá az Apokrifnél, miközben egy régi és rég nem látott, kedves ismerőssel levelezek, rosszul viselem a semmittevést úgy általánosságban, de ezen a napon kifejezetten jól, mint egy töltőn felejtett mobilba, hagyom, hogy csak áramoljon belém a következő munkahetekhez szükséges lelki muníció, egész embert kívánó időszak következik majd.

Április 22. Húsvét végi meglepetés gyanánt legjobb barátom, a külföldre költözött író időtlen idők óta először írt valamit magától, nógatás nélkül (na jó, minimális nógatásnak engedve) – s amilyen kiábrándító dolgokról beszélgetünk (egyebek mellett) az irodalmi élet kapcsán is első kötete előtt álló szerkesztetemmel még délután, mint halovány fénysugár, reménylik be a sok homlokráncolnivaló közé T.Z. új regényrészlete, majdnem éjfél van, mikor küldi, már csak másnap lesz módom olvasni, de már ezt várni is elég, hogy visszaköltözzön belém az egyre otthonosabban pislákolgató életkedv.

Április 23. Hogy nekem is milyen hülye dolgaim vannak – még a tegnapi beszélgetés során kérdezi a kötet előtt álló barát, hogy mióta főállású alapítványi kiadványszerkesztő vagyok, írtam-e valamit („akár verset”), én meg rezignált pátosszal röcögtem a baritont, hogy *dehogy*, nem is a munka miatt, egyszerűen nem jött semmi megírandó, erre (megesküdnék, hogy nem az érdeklődés folyamán képp, de azért mégis elég gyanús időzítéssel) ma hazafelé a buszon eszembe jut valami, fejben alakítgatom-farigcsálom, hazaérve már egész versszerű állapotban jegyzem le, no lám, a lelkem mégsem egészében a vállalatot illeti, nyugszom meg, de főleg akkor, ha egyszer majd kiderül (kiderül ez valaha?), hogy esetleg még jó is lett.

Április 24. Már majdnem mondanám (fitymálólóg), hogy ilyen hát egy átlagos nap, de épp ezen merengek a buszon, a Sánc utca és a Döbrentei tér közt, a minden nap beragadó csúcsforgalomban aszalódva, hogy milyen arrogáns, hálátlan gondolat is ez, hány és hány napomat cseréltem volna el, gondolkodás nélkül erre a mai eseménytelenségre, miközben merengő tekintetem elidőz tőlem jobbra egy Camust olvasó, majd a könyvet inkább becsukva (közönyösen?) valami felmérhetetlen, talán belső messzeségbe bámuló, nagyjából korombeli nőn, majd csalfán átvándorol az előttem álló, nincs erre jobb szó, valahogy *furcsácskán csinos*, vörös lányra, aki, miközben a híd felé araszoló dugón át a tőlünk búcsúzkodó, maradék Budát fikszírozza az ablakból, néma gesztusaival mintha beszélne, de inkább méltatlankodva veszekedne magában valaki (legalább számára) ott levővel, pár másodpercenként szigorú engesztelhetetlenséggel, alig észrevehető, dacos rándulásokkal rázva a fejét, én meg leszállva már valami megindult hálát, megjuhászodott alázatot érzek átlagos napomért cserébe, nincs is konkrét okom, különösebben jó vagy rossz kedvem sem, mégis előnt valami megmagyarázhatatlan érzés, ami komiszul egyre csak azt susogja, hogy milyen szépek ezek a dolgok, amiket gyűjtőnevükön úgy hívunk, hogy „az élet”, még anélkül is, hogy látványosan azok lennének.

Április 25. Hú pingpongtársammal, azaz ádáz ellenfelemmel, az év végére elsőkötetessé ütendő (tehát majdani ütődött) költővel, egy szó mint száz, jóbarátommal beszélgetünk a fárasztó nap végén, amennyire még futja az erőnkéből, s egészen ledöbbsent, mikor arról vall, mennyire becsüli polgári-értelmiségi karakterisztikám bizonyos vonásait, vélt szorgalmamat, tartásomat és mértéktartásomat, s hogy ne becsüljem alá ezeket, becsüljem hát meg magam, figyelmeztet szinte atyailag, de legalábbis egy csak kicsivel idősebb báty elismerő szigorával, s szavak nélkül maradok, jólesik, nem is csak a hízelgő kedvesség, hanem az érzékenyen választott perspektíva, amivel ilyesmikre figyel, ilyesmiket értékelni tud, közben esteledő tavaszi fénykollekcijában virít az örökifjú Astoria, csak mi öregsünk, de, részben erről is folyik a szó, még remélhetőleg talán nem olyan vészesen, és szándékunk szerint tartással, méltósággal – de a fonákjaimon azért még dolgoznom kell, emlékeztetem magam hazaérve.

Április 26. A családi tragédiák berekesztik az írást, mindent, rekedtség van csak, szavak nincsenek, mint a kórházban megtudom, az első huszonnégy óra kritikus, most, amikor ezt írom, még azon belül vagyunk, most, amikor ezt írom, még(?) úgy tudom, van apám.

Április 27. Az a bizonyos kritikus 24 életem leghosszabb huszonnégy órája, ami viszont utána fogad, délelőtt, a javulás és a kalkulálható remény mértéke: varázslatos; miközben az idő kint beborul, bent épp kitavasodik, mintha magam éltem volna túl a közvetlen életveszélyt, újra élő embernek kezdem érezni magam, nem csak egy tompa és sajgó *valaminek*, amit folyamatosan, kívül és belül, megállás nélkül ütnek.

Április 28. Mintha csak didaktikus, régivágású vers lenne, az időjárás konvencionálisan leképezi, ami bennem van, napjában többször beborul, majd hétágra süt, végül is még csak két napja, hogy kishíján elveszítettem az apámat, most meg elnézem csodával határos tempójú és mértékű felépülését, de már alig merek örülni, legfeljebb csak belül, titokban, elvégre egész életem szolgálhat annak tanúságtételeképp, hogy nekem, úgy látszik, valamilyen oknál fogva, mintha nem volna tanácsos huzamosabban boldog lennem, örülnöm, reménykednem, mert az rendre valami közelgő, már sandán gomolygó, nagy-nagy baj nyugtalanító előjele – az utóbbi hónapokban, egy korábbi, sokáig feldolgozhatatlannak tűnő magánéleti traumán végre valahára tényleg túltéve magam, meggondolatlanul így tettem, nyíltan és vállaltan voltam fokról fokra, óvatosan, de nem eléggé óvatosan, mind boldogabb, most hát ennek a legnagyobb öröme, apám csodás életben maradásának kell igyekeznem csak óvatosan, befelé és lehetőleg titokban örülni, írom ez ellentmondással szabályosan provo-

kálva mindezt, pont egy nyílt, megjelentetésre szánt naplóban; remélve csak, hogy nem rontottam el máris az egészséget, az én átkom ne legyen az övé, ne ragasszam többé senkire.

Április 29. Anyám sír a telefon másik végén – ezúttal örömeiben, apám, a három nappal ezelőtt még életveszélyben lévő fekvőbeteg felkelt, megtette az első lépéseket, fölülve ebédel –, én igyekszem két férfiasnak szánt orrfújással elejét venni a munkahelyi bőgésnek, tapintatos kolléganőm, három szobatársam közül az egyetlen, aki ma bent tartózkodik, mintha csak én lennék az, aki súlyos betegségből ilyen katonásan felépül, megsimítja a vállam, hogy minden rendben lesz, és diszkréten kicsit kimegy a szobából, mint akinek épp valahol máshol akadt dolga, ami talán így is van, egy szó mint száz, hagy bőgni, de én nem hagyom magam, csakazértse, katonásan.

Április 30. Este van, nyolc óra múlt, ez azt jelenti, hogy az az emberre csak nagy jóindulattal emlékeztető romhalmaz, ami nyolc óra munka, kórházi látogatás és két kör bevásárlás után most hazafelé tart összeesni, tehát én, egyszer, réges-régen, egy messzi-messzi életben családot alapítani akart, figyelmes férj, törődő apa lenni, ezt kéne talán elkezdni a napból hátralévő négy és fél órában, úgy, hogy hugyozni alig van erőm kimenni – ugyan; a felejtésnek meglesz az ára, jut eszembe a hónap elején joggal elvetett, valóban lapos versfelütésem, el kell felejteni mindezeket, a párhuzamosan nem élt életeket, nem gondolni arra, hogy lesz-e bármi bármikor jobb, csak örülni, ha valamit vagy valakit csodával határos módon nem veszíték el, és el kell felejteni ezt a hónapot, az előtte és az utána lévőket is, mert az emlékezés, a szomorkodás és a merengés is luxus, örülj, hogy élsz, te nyomorult, győzködöm magam, hol több, hol kevesebb sikerrel; újra nullázható hát a naptár, lehet nekigyürkőzni a májusnak.

Németh János:

Varjú

